

l'aveudebenicarló

SETMANARI D'INFORMACIÓ GENERAL I CULTURAL • DIVENDRES, 9 D-ABRIL DE 2004 • NÚM. 430 • ANY X • 0.75 EUROS

ENTREVISTA A ENRIC ESCUDER: "El Bloc va trencar clarament les negociacions"

Excursió del Setrill a Morella

Platges amb tropessons

Un mas enfronta PP i Bloc

El Benicarló aconsegueix un esperançador empat contra el San Pedro

La conservació d'una casa rural obri una crisi entre PP i Bloc per Benicarló

En memòria d'Álvaro Oms

Els teus amics i companys que formem part d'aquesta xicoteta família, que és La Veu de Benicarló, hem considerat que les teues paraules, estimada Noemí, que li vas llegir al teu pare en el seu últim adéu, són el reflex, també, dels nostres sentiments.

Gool!!! Cridava... i la casa era un tro. Havia marcat el València CF.

Podia ser un dissabte o potser un diumenge a la lliga o tal vegada un dia entre setmana jugant alguna competició europea. Així era mon pare, un gran afeccionat al futbol, i més concretament al València, el club dels seus amors.

Encara recordo com no fa ni una setmana ens barallàvem perquè ell mirava el teletext per saber les últimes notícies de l'equip i jo volia vore les cares dels individus d'Al Quaida que sortien en aquells moments per la televisió.

Era un gran afeccionat al futbol, però també una bona persona. No fa ni tres dies ens deia textualment a mi i a ma mare allí, a la UVI:

"Pobre Borràs!!! Ell va estar tres dies així en la mateixa postura, gitat sense que el deixaren moure!

I jo li vaig dir: "Però Papà, si tu en portes quatre".

Però tot i així ell no perdia el bon humor. Ni tan sols quan estava ingressat a la UVI i no tenia gens clar el que passaria va perdre eixos trets de la seua forma de ser que el feien tan especial. Sempre estava fent broma i fins i tot el mateix dia que ens deixava, tot just moments abans d'entrar al quiròfan els estava conyant acudits a les infermeres. Així era ell. Així era mon pare. El millor pare del món. El millor oncle, germà, cosí... i tantes altres coses, entre elles **amic**. Perquè sobra dir que ell, sempre que podia, feia favors a la gent. Poques per no dir inexistents són les persones que tenen mal record de mon pare.

A les últimes inundacions em va avisar que un arbre havia caigut a la carretera de Càlig, abans d'arribar al polígon. Fins allí vaig anar jo, era una bona imatge per gravar...

Tot i l'aigua que estava caient, en vore'm no va poder estar-se'n i va sortir del cotxe per arrimar-me un paraigua mentre jo gravava. Jo ja portava un impermeable i ell va acabar totalment mullat. Disfrutava més que jo de la meua professió.

"Noe" em deia "hi ha hagut un accident al polígon i t'he fet fotos amb el mòbil" i jo li responia:

"Papà, que no em valen... que no tenen suficient resolució..."

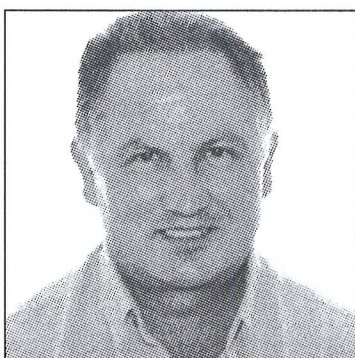
També em trucava per preguntar-me què havia passat amb això o allò altre que havia escoltat potser mentre esmorzava.

Ell sempre estava ahí. Quan tenies un accident a les 5:30 del matí i sense dubtar-ho sortia del llit i venia amb cotxe només amb la bata posada per poder arribar allí on havies tingut el cop i estar segur que estaves bé... O quan t'havien vingut tots els rebuts de cop al banc i en quedar-te en números rojos ell s'encarregava que li descomptaren a ell... o potser quan dos dies abans de morir encara em donava un últim consell.

Però el que més recordo era quan de menuda sentia el xiulit tan particular que feia tot assenyalant que estava pujant l'escala, o quan em va ajudar a pescar el meu primer peix, o quan alguns diumenges, em portava a Palau, quan encara treballava allí perquè tenia feina pendent... perquè ell era molt treballador... i un artista de la fusta.

Jo no sé fer el que ell feia amb la fusta. L'única cosa que sé fer més o menys bé és escriure, per això us he volgut llegir aquestes línies, perquè tots sapiguéreu com era mon pare.

Una persona excel·lent i un pare únic.

Text llegit el dia del funeral, 15-04-2004 a la Parròquia de Sant Bertomeu

La família d'Álvaro Oms vol agrair les mostres de suport rebudes en els darrers dies.

Així com el multitudinari comiat el passat dijous 15 d'abril.

Moltes gràcies per compartir aquests moments tan dolorosos.

Família d'Álvaro Oms

La rebel·lió dels coliformes

De nou, la xarxa de clavegueram de Benicarló no va suportar la pressió de les pluges i va rebentar. Les inversions i obres promeses no han arribat

TEXT: Natalia Sanz

Les aigües fecals dels benicarlandos van tornar a quedar aquest cap de setmana a la vista de tots a la plaça de la platja del Morrongo. Les pluges caigudes sobre la ciutat van saturar les canalitzacions d'aigües pluvials que es veien, com de costum, incapaces de suportar la gran quantitat d'aigua que havien d'evacuar amb un desenllaç fatal però al que els ciutadans resignadament ja s'estan acostumant.

La pressió que suportaven va rebentar les tapes del clavegueram a la placeta que dona accés a la platja del Morrongo i aquesta quedava inundada d'aigües fecals. La pestilenta olor que desprenien obligava als treballadors de l'empresa concessionària encarregada de realitzar els treballs de neteja a Benicarló a treballar provistos de mascaretes protectores mentre realitzaven els necessaris treballs d'evacuació.

No és la primera vegada que la xarxa de pluvials de Benicarló es

Els treballadors de la neteja van fer servir aigua a pressió i mascaretes

mostra incapaç d'assimilar l'augment de cabdal degut a les pluges en aquesta zona de la ciutat. Per desgràcia s'ha convertit en una estampa gairebé habitual la inundació d'aigües fecals a la plaça en qüestió cada vegada que les pluges superen els límits que poden

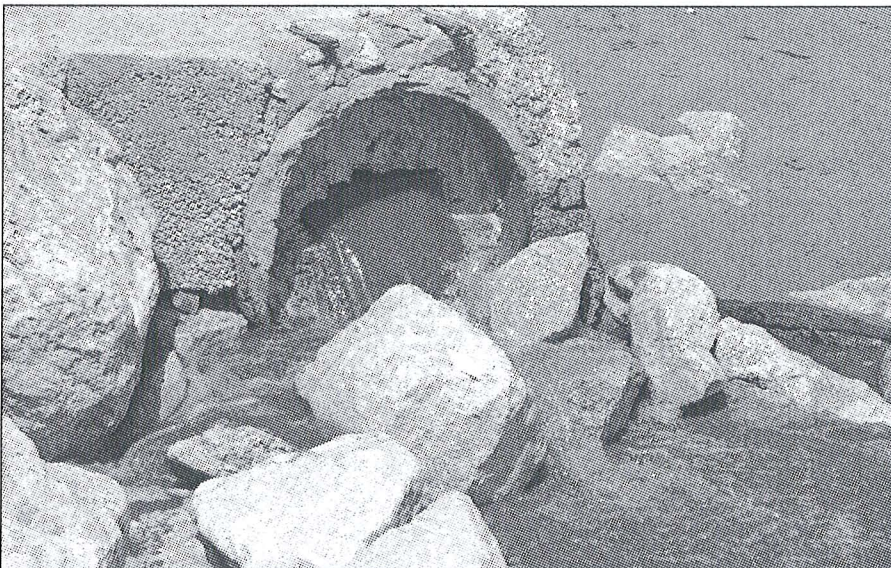
suportar les obsoletes canonades.

La situació no té perspectives de solució pel moment, malgrat les

Els regidors de l'equip de govern Jaime Mundo i Juan Lores van anunciar unes inversions i obres que encara no han arribat. I s'ha notat.

declaracions i les bones intencions del diputat i alcalde de Benicarló, Jaime Mundo i del regidor de Medi Ambient, Juan Lores, que van anunciar recentment que la Conselleria d'Infraestructures es faria càrrec de la necessària obra que aniria encaminada a la substitució de les canonades per altres que donessin resposta a les necessitats actuals de la ciutat.

El problema dels abocaments d'aigües fecals en la platja del Morrongo no és nou. Fa molts anys que benicarlandos i visitants

Tornerem a veure aquesta imatge de l'estiu?

foto arxiu

... i l'alcalde a Ladispoli

vénen aguantant estòicament una situació que es va agreujar el passat estiu quan els continus abocaments d'aigües fecals a la platja del Morrongo feien pujar la contaminació per coliformes a les seues aigües i obligaven als responsables polítics a baixar per dues vegades la primera bandera blava que van aconseguir les nostres platges.

Diversos van ser posteriorment els intents de solució del problema al llarg de tot l'estiu i fins i tot es va determinar que s'havia donat amb la solució després d'aixecar part de l'asfaltat i procedir a taponar la fuita que s'estava produint des d'una connexió particular a la xarxa d'aigües pluvials del municipi. Les següents pluges intenses que es van produir van ser les encarregades d'evidenciar que el problema era molt més greu del que s'havia estimat en un primer moment al tornar a produir-se els abocaments.

Jaime Mundo, alcalde de Benicarló, va ser l'encarregat d'anunciar recentment que la

L'emblemàtica i popular platja del Morrongo pateix freqüents abocaments que la deterioren

Conselleria d'Infraestructures es faria càrrec de la realització i del cost de l'obra que en una primera fase canviaria les canalitzacions de pluvials des de l'Avinguda Papa Luna fins la platja del Morrongo. En aquell moment explicava que les obres estarien finalitzades de cara a l'inici de la

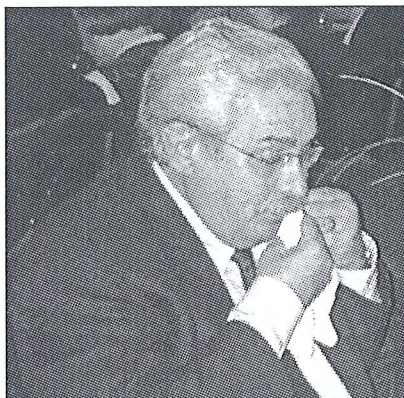
propera temporada d'estiu però tot i les bones paraules, les obres a data d'avui ni tan sols han començat. Sembla ser que a aquest pas, Benicarló tornarà a oferir el proper estiu una imatge que cap ciutadà desitja.

Il Sindaco Mangiando Carciofi

TEXT: redacció

Tot i els grans problemes d'infraestructures de Benicarló, una delegació municipal se'n va anar la passada setmana a la 54a edició de la festa de la carxofa a la localitat de Ladispoli (Itàlia).

Tot i les enormes prioritats, la nostra ciutat per setè any consecutiu acudeix a aquesta fira de promoció turística i gastronòmica. Per a aquesta ocasió, i com ve sent habitual s'han dut distints fullets turístics de Benicarló, així com tota la documentació relativa al nostre producte hortícola per excel·lència, la carxofa de Benicarló. Producte que conta amb l'admiració de la població

Jaime Mundo, l'alcalde de tots

Italiana.

La delegació institucional està encapçalada per l'alcalde de la ciutat, Jaime Mundo Alberto, juntament

amb la regidora delegada de turisme, María Terera Traver (PP), el regidor delegat de Cultura José Luis Guzmán (Bloc) i la reina de les festes de Benicarló María Febrer Marzá, entre altres representacions com L'Associació de la Dona Llauradora i del Consell Regulador de la Carxofa.

La fira serveix per a donar a conèixer la Carxofa de Benicarló, únic producte amb denominació d'origen de les comarques de Castelló. El producte del camp benicarló ha adquirit un gran protagonisme per la concessió com producte de distingida qualitat reconeguda per la Unió Europea.

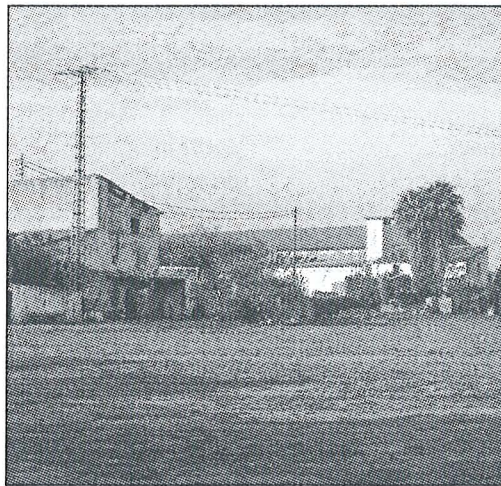

Una masia obri una crisi al PP-Bloc

TEXT: natalia sanz

L'Ajuntament de Benicarló procedirà a l'enderrocament de la masia situada en el solar de propietat municipal del carrer Navarra després que l'expedient d'enderrocament que van redactar els tècnics municipals hagi passat per la Comissió d'Urbanisme. José Antonio Redorat, regidor d'Urbanisme, explica que "es procedirà a l'enderrocament de l'immoble amb caràcter d'urgència per part de la brigada d'Obres Municipal" una vegada l'expedient arribi a aquestes dependències. No obstant això, el Bloc per Benicarló, el seu soci en el Govern municipal, no comparteix aquesta decisió i en la citada comissió demanava la rehabilitació de l'immoble per part d'una escola taller per a utilitzar-lo

com exemple de les edificacions rurals tradicionals benicarlandes. La petició de Bloc està subjecta a

diversos condicionants. El més conflictiu de tots és el que fa referència a que quan el solar va passar a propietat municipal el 1974 en l'escriptura es va fer constar

que era condició que s'enderroqués l'immoble, pel que els tècnics municipals hauran d'estudiar si legalment es pot canviar aquest extrem sense que això afecte als interessos del Consistori. El solar està inclòs dins d'una Unitat d'Actuació i per tant caldrà estudiar si l'edificació es veurà afectada per la prolongació del carrer Bilbao quan es desenvolupi el projecte urbanístic. El Bloc proposa que si aquests dos esculls es poden salvar, l'edificació es neteja i consolida a l'espera de la concessió d'una escola taller que seria l'encarregada de la seua rehabilitació i confien que la seua proposta siga informada favorablement per part dels tècnics. La vivenda es troba ara ocupada per immigrants.

Globalització local

El samaruc està descol·locat. L'anunci del canvi d'ubicació, dins el terme de Cervera, de la planta que ha de tractar els residus sòlids que es produeixen a més de 40 ciutats, li ha donat l'oportunitat d'observar de ben prop quina és la reacció de la ciutadania front la globalització. Però no la reacció dels promotors, a la qual ja n'està més acostumat per pertanyer a la part poderosa del món, sinó la dels que reben l'impacte expansionista sense haver-ho demanat. En honor a la veritat, reconeix el samaruc, es tracta d'una globalització d'àmbit reduït, quasi d'anar per casa, i potser no encaixa amb les definicions doctrinals de Globalització, però la casuística és ben similar.

D'un costat les poblacions grans, mesurades en tones de fem i diners, amb necessitat d'aprofitar-se dels recursos dels veïns per solucionar amb urgència l'enorme problema que elles mateixes han generat. Urgència provocada per un creixement incontrolat producte de criteris econòmics de curt termini. Poblacions que només s'en recorden dels veïns menuts, promovent aliances comunitàries i projectes d'acció coordinada, quan poden servir als seus propis interessos.

De l'altre, les poblacions menudes, en diners i fem, que, sovint amb la mateixa falta de visió a llarg termini

que les grans, assumeixen la tutela dels poderosos. Unes interpreten el paper de la germana pobra que després de parar taula es queda la fi del convit per menjar-se les restes. I les altres, les veïnes de la germana pobra, els toca arreplegar la taula i agranar el terra sense que ni tan sols els arriben les restes. Fins que es revolten.

I s'han revoltat. Bé, almenys una s'ha revoltat. Malauradament, intueix el samaruc, la revolta acabarà quan la revoltada assolisca l'estatus de germana pobra o quan traslladen el conflicte a un poble encara més feble i més llunyà, des d'on els crits esmorteïts de protesta no pertorben la son dels més grans.

Així, mentre els menuts intenten ser més grans que el menuts que tenen a la vora, estaran en mans dels poderosos. L'única opció que els queda, creu el samaruc, és superar les absurdes rivalitats nascudes dels propis melics i presentar un front comú front un problema comú. Mentrestant el peix gros seguirà menjant-se el menut.

I això preocupa el samaruc. Perquè és menut. Però es consola. Perquè, ell, almenys, sap que ho és.

El samaruc

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista, el 429

Els temes es van repentinament periòdicament. Aquesta vegada li ha tornat a tocar a la costa nord de Benicarló, que poc a poc va veient com la mar va esgarrapant els penyassegats i la terra es converteix en mar. A més a més, el mateix director general de costes ho reconeix explícitament i, pasme's vosté, senyora meua, no s'explica com encara no s'ha fet res per tal de buscar-li una solució. Clar, un que no coneix la idiosincràsia del nostre poble, pot pujar per les parets i llançar-se les mans al cap tot exclamant "no pot ser, no pot ser!". Però vet aquí que els que vivim i suportem aquesta manera tan nostra de veure les coses, no ens sufoquem perquè sabem que no hi ha res a pelar. Els nostres governants saben perfectament que la gent els tornarà a votar, i que seguiran manant, i que ningú no els dirà que per què no heu fet res. La nostra primera autoritat es posarà un casc, una armilla reflectant, una vesta de penitent tocador de bombo i fins i tot un vestit de bus. Sap que els seus conciutadans el votaran. Els dirà que no passa res, que ha tingut una reunió amb el director general de nosequè i que li ha dit que no cal patir, que tranquils tots. I tots tranquils. La nota de premsa del Psoe que apareix a les pàgines centrals n'és una bona prova, i deixa ben a les clares la nul·la voluntat política del Pp per resoldre els nostres problemes més acucians, perquè per damunt de tot tenim la faraònica copa Amèrica de vela que acabarà de buidar les esgotades arques de la Generalitat. Mentrestant, els veïns afectats rabien perquè ningú no els fa cas i tot són parauletes i més parauletes, però de fet, ni un. Com es veu que amb això no en tenen prou, tampoc no s'arreglen les escombraries que deixen els temporals, amb la qual cosa la merda es va acumulant de manera proporcional a la deixadesa de les autoritats. Potser pensen que si es van acumulant deixalles, es formarà una barrera natural que protegirà la costa de l'erosió marina. No m'estranyaria gens.

Veig amb gran goig que Olga Lluch torna a escriure. La veritat és que m'he llevat un pes del damunt perquè em pensava que ja se n'havia cansat. Espero poder seguir llegint les seues cròniques musicals perquè m'agraden molt.

No he entès això que explica la notícia de la pàgina set de "Canvis a la Casa d'Andalusia". Anem a pams. Sí que entenc que s'ha produït un relleu a la presidència de l'entitat, i que l'incombustible doctor Almansa Bailón ha estat substituït per la bibliotecària Torres Escámez, però no entenc això de cedir uns terrenys per a després recuperar-los perquè si no es perden no sé quins diners que s'han de gastar en uns terrenys que han de ser públics perquè si no sé què passa

d'una construcció que es veu que no s'acaba d'acabar... M'he fet un embolic tan gran, que ja no sé per on pondre.

A la mateixa pàgina lleigeixo la notícia de la detenció d'un maltractador. Jo no sé per què es té tant de mirament amb aquesta classe de gent que amaguen la seua indignitat i covardia a sota de les batusses que propinen a les seues parelles. Jo ho tinc molt clar i no només comparteixo allò que va dir José Bono de fer públiques les llistes de maltractadors, sinó que també posaria les seues fotos, no siga cas que algú no els conega pel nom.

He llegit la carta de l'amoïnada i no tinc cap dubte que totes les preguntes que fa van directament al centre de la diana. Jo no faré cap esforç a contestar-ne cap, encara que tot plegat donaria per omplir aquesta pàgina al llarg d'un parell de setmanes, però si que m'agradaria que algun altre lector li contestara. No estaria malament encetar un període de reflexió al voltant de les opinions d'un dels que mouen això que els lectors tenen a les mans. Però sé que demano massa, que la gent del nostre poble no està per falòries i que entre falles i bombòs en tenim prou. El meninfotisme està tan arrelat entre nosaltres que qualsevol dia fins i tot jo deixaré d'escriure i comprar-me la revista, que nassos!

Passo totalment de Robes, ja no vull parlar més d'ell perquè sempre entra al drap. És insaciable, en té per a tots i per a tot. S'ha acabat, que diga el que vulga, que no penso ni mentar-lo encara que el seguiré llegint amb interès.

Tolito comenta la moció contra la guerra aprovada pel ple de l'ajuntament. El Pp es va afegir després de la rectificació a l'esborrany inicial. Sembla mentida que el "prietas las filas" imposat per Aznar arribe d'aquesta manera a qualsevol poble de l'estat. Ja se sap que al Pp aquell que es mou no surt a la foto, i això de la foto és una cosa molt seriosa dins les files ppopulars, que ben aviat passaran a anomenar-se centurias.

Els Tafariers han entrat a sac a l'asento religiós. Llegint les tafaneries m'ha vingut al pensament aquell passatge bíblic de l'expulsió dels mercaders del temple.

No sé a quin sant eixos del futbol ens desitgen bones pasqües. Jo, per la meua banda, em declaro zona lliure d'eixos cronistes futbolers. Quina vergonya!

L'ESPIFIADA DE LA SETMANA

Se'n van de vacances i no avisen. Es veu que en aquesta empresa quan un no vol treballar, no treballa ningú.

Software Lliure a les escoles

Recentment la Conselleria de Cultura, Educació i Esports de la Generalitat Valenciana ha anunciat el desenvolupament de LliureX, un compendi d'aplicacions lliures basat en el projecte GNU/Linux, amb l'objectiu d'introduir les noves tecnologies de la informació en el sistema educatiu de la Comunitat Valenciana.

Per tal que els centres escolars de Benicarló es familiaritzen amb aquesta nova tecnologia, la regidoria de Serveis Informàtics de l'Ajuntament de Benicarló posarà a disposició de les escoles la distribució Biadix que inclou centenars d'aplicacions similars a les que inclourà LliureX. De la distribució que facilitarà l'Ajuntament, cal destacar que inclou les ver-

sions en català dels programes, i que no cal instal·lar res al disc dur de l'ordinador per utilitzar-los. El sistema operatiu i les aplicacions s'arranquen directament des de la unitat de CDROM o DVD de l'ordinador i reconeix automàticament el maquinari i els perifèrics. Açò permet el seu ús en pràcticament en qualsevol ordinador personal amb 128 Mb de RAM, targeta gràfica compatible SVGA i ratolí. Així, els centres podran experimentar amb l'entorn d'escriptori KDE, el paquet ofimàtic OpenOffice.org, la ferramenta de tractament d'imatges GIMP, el sistema multimèdia XMMS, entorns de desenvolupament, llenguatges de programació, utilitats web, etc. fins un total de 900 aplicacions.

D'altra banda, l'Ajuntament de

Benicarló ha estat convidat a exposar la seua experiència amb el software lliure dins les "III Jornades d'Informàtica i Administració" en qualitat d'ajuntament espanyol pioner en l'utilització del sistema GNU/Linux en la infraestructura informàtica municipal. Les jornades tindran lloc el proper 7 de maig a Teulada i en la mesa sobre Administració Pública i Software Lliure hi participaran, a més de l'Ajuntament, el Director General de la Secretaria per a la Societat de la Informació de la Junta d'Extremadura, Carlos Castro Castro, i el catedràtic de dret Miguel Ángel Davara.

Ous

TEXT: robespierre

"Plou i fa sol les gallines ponen ous", cantava la dita. Ací, plou i fa sol, però les gallines no ponen ous. De gallines cloquejant el que ens han de pondre, en tenim moltes, però com el cap del galliner s'entesta a demostrar el contrari, ací no pon ni Déu.

Els benicarlandos n'estem més que farts de veure com cada vegada que plou una mica més del compte, quedem aïllats per tot arreu. No hi ha pont que no quede anegat, no hi ha carretera que tampoc, no hi ha camí que tampoc, no hi ha ... manera que el nostre estimat alcaldediputat ens porte almenys algun ou de Pasqua.

Ni a Pasqua tenim la sort que ens porte l'ou del seu treball a la Generalitat, com a bon padri de Benicarló que és, per a quan el destapem, com fan els fillols, els benicarlandos ens trobem amb alguna sorpresa, algun del nostres problemes endèmics, resolt. Doncs ni per eixes.

No sé si açò que passa en aquest poble deu passar, igualment, en molts d'altres, però m'és igual, ací ja n'estem fartets que després de més de 20 anys passejant la seua "triste figura", per Ajuntament, Diputació i Generalitat, encara no hem vist ni un pont, que després de les quatre gotes de rigor no s'omplís d'aigua i, no diguem, algunes carreteres principals, o la merda sobresortint pels carrers,

o ... Quina vergonya.

Què hem fet els benicarlandos per merèixer aquesta creu? Jo ni la vull ni me la mereixo. Jo no el vaig votar! Jo, n'estic fart de veure com després de cada incident de les pluges, que per sort no s'ha cobrat cap vida, veig a l'incompetent polític de torn, sortir a la palestra indicant-nos que s'ha reunit amb *menganito* i *sotanito*, i aquest amb *fulanito* i que ja comencen les obres. Això sí, per a sortir a la foto, cal utilitzar el seu vestit regional de llums, com un bomber, o un voluntari de Protecció Civil, o policia més, en mig de la pluja. A donar el pego.

Però aquesta vegada, ha estat més patètic, mentre Benicarló s'ofegava amb l'aigua i la merda de les clavegueres, ell no hi era, estava, segurament, fartant i passejant palmito, o millor dit carxofa, amb la ídem d'agricultura, i la seua ombra allargada del bipartit, Guzman, pels carrers de Ladispollí, promocionant ... ves-te'n tu a saber què.

Ja n'hi ha prou. Jo, ja no vull ni ous de Pasqua ni gallines que no ponen. Jo, i suposo que molts benicarlandos, vull algú que tinga ous, però ous de veritat, els fique damunt la taula i solucione aquests problemes d'una vegada. Disculpeu l'expressió, però Benicarló sí que s'ho mereix.

La Guillotina

Enric Escuder

"El Bloc es va posicionar clarament trencant les negociacions"

Josep Enric Escuder Arín (Benicarló, 1956). Ha viscut tota la vida al carrer de Santa Margarida, una travessera del Camí Alcalà amb el carrer Sant Isidre. En l'actualitat és psicopedagog del IES Joan Coromines. Ha estat mestre 18 anys i va ser director del Centre de Professors, l'actual Cefire. Va ser regidor en la legislatura de 1987-1991 on va ocupar l'àrea de Cultura i Educació i en dos anys la de Festes. Va encapçalar la llista del PSPV-PSOE a les darreres eleccions i és ara cap de l'oposició.

“ Des del punt de vista polític el Bloc està condemnada a desaparèixer. Esquerra Republicana li pot absorbir tot el vot ”

La primera pregunta és quasi obligada. Com pensa que està funcionant el pacte de governabilitat PP-BLOC?

Fins ara han demostrat poques coses. S'han dedicat a camps que tradicionalment han anat funcionant al nostre poble, però no s'ha abordat encara aspectes tant importants com la vertebració de la societat.

- Molts benicarlandos encara ens preguntem què és el que va fallar després de les eleccions i què va fer impossible un pacte entre socialistes i nacionalistes. S'imaginava assegut a l'oposició quan es va presentar?

Teníem clar que la situació de la que partia el PSOE era complicada i per tant era poc probable aconseguir una majoria absoluta pel que s'entraria en el joc dels pactes i el Bloc no va voler pactar amb nosaltres. Ells sabran quina ha sigut la seua decisió i les raons per pactar amb el Partit Popular. Amb el pacte va quedar dibuixat el nostre futur i estava, a l'oposició.

- A Torreblanca s'ha reconduït la situació i finalment PSOE i Bloc s'han entés. Aquesta possibilitat està definitivament descartada al nostre poble?

No descarto absolutament res, però cal recordar que qui va posicionar-se clarament trencant les negociacions va ser el Bloc. No ens neguem a res però està clar que ja han exercit la seua opció.

- Si arribara un moment en el que un enteniment fora possible amb el Bloc rarien, o el pacte amb els popul

ció del Bloc ja credibilitat força

Crec que és p el Bloc farà u controlada del està. Entre d' perquè la situa al País Valenci cada ara mate força emerge Esquerra Repu li pot absorbir e tot el vot. Aque del punt de vist

condemnada a desaparèixer.

- Quin tipus de govern municipal seria?

Doncs un govern que sàpiga pri entenga el significat de gestionar i sos externs.

- Quins aspectes del futur de Benicarló no s'han abordat?

En este moment a nou o deu mesos cions locals encara no s'han tocat t integració d'immigrants, la necess als majors depenents en Centres de jecte educatiu per Benicarló o qua infraestructures necessàries perquè es quede aïllat cada vegada que pl

- En matèria d'infraestructures segueix estant igual que fa 20 anys? Jaime Mundo no era encara cap de Benicarló. Ho atribueix a que reclama?

**Directora/ CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
FRANCESC DEL CASTILLO, TONYO
FIBLA, JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO**

Edita
Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló Tel. 964.46.16.18
FAX: 964.47.56.98
laveudebenicarlo@eresMas.com

**Col·laboradors/ SU
BARBERÀ, PERE B.
XAVIER BURRIEL, N.
CARLES LLUCH,
LLUCH, JOSEP V. TA
SEGARRA I EL SA
Fotografies
i JOAN C**

He dit abans que en aquest poble fa falta gestió seriosa i compromesa i si és necessari aportar recursos propis i exercir pressió sobre les altres administracions. No pot ser que Benicarló només visca de Plans Provincials al cent per cent. Veig com a Vinaròs venen molts milions d'inversions externes per a la zona de Fora Forat o la canalització del Servol. Altres es mouen, mentre a Benicarló no li ha lluit el pèl.

- Què li resulta més gratificant, el món faller o el polític?

Son dos vessants que no estan contraposades i que son gratificants tot i que tenen aspectes positius i negatius. És apassionant decidir i participar en com ha de ser l'ajuntament i el poble. El món "fallero" per sota de la parafernàlia de la falla i el "boato" -que pot semblar excessiu- hi ha el barri com element aglutinador de la ciutadania i això és molt interessant perquè es crea un caliu de gent que es veu a diari amb una relació molt estreta. Això es nota a la Barraca i malauradament aquest sentiment es va perdent a les ciutats i això no és bo.

- Com està ara internament el PSOE? Els anteriors regidors segueixen col·laborant amb l'organització?

L'agrupació està revifant i es produeixen afiliacions. Hi ha una nova metodologia de treball en els partits ja que s'ha canviat molt del concepte de partit dels anys 80 i dels partits de masses. Ara els partits estan al servei del món i s'ha d'aconseguir que els partits siguen permeables a les necessitats de la gent. Eixe és el repte.

No m'ha contestat una part de la pregunta.

Be si. Dos dels regidors segueixen plenament col·laborant perquè encara son regidors. Els altres dos, ara mateix no sé ni si són militants. La veritat és que pel PSOE no apareixen però tinc clar que tenen les portes obertes a tornar a participar. I si ho fan "*pues adelante con los faroles*". Ací no hi ha animadversió contra ningú. Tere [Burguillo] fa la vida a Castelló i Pepe [Escribano] ara és gerent d'una empresa. De vegades hi ha qüestions personals que fan que la gent es desentenga.

- Quina opinió li mereix La Veu de Benicarló?

S'ha posicionat en una línia interessant i ha deixat les seues pàgines obertes a la llibertat. Sé que han arribat a crítiques dels seus lectors més afins, però és bo que un mitjà mantinga la seua independència. En ocasions les persones i els polítics no volem sentir la crítica i això és una errada perquè aquesta ajuda a millorar plantejaments. La Veu també fa ús d'una ironia intel·ligent. Certa socarroneria és una forma de transmetre didàctica. La sèrie d'articles de Pere Bausà son molt formatius i els acudits de Burriel molt bons.

- Com pensa que notarem els benicarlandos el nou govern de ZP?

S'anirà notant. El primer efecte de Zapatero ha sigut la eradicació de la crispació a la societat i mitjans de comunicació i la gent torna a parlar de política. Que la gent parle a les tertúlies de política és bo per molt que hi haja crítica. El Govern ha fet molts compromisos en educació, vivenda, pensions, atenció a majors que s'han de fer efectius.

- Vostè va ser regidor en l'etapa de Rambla al front de l'Ajuntament. Fent autocrítica del passat, què creu que va fallar als socialistes benicarlandos?

Vam anar més de pressa del que la societat estava demanant i volíem organitzar socialment Benicarló. Tanta ambició la gent no la va entendre però la política és transitòria i és important no cremar-se.

- Està llegint algun llibre en l'actualitat?

Societat Limitada de Ferran Torrent. Me'l va recomanar un amic i es fa un retrat dels partits i la societat valenciana molt interessant. Veus la hipocresia instal·lada a la democràcia i a molts personatges i arquetips retratats.

- A qui li agradaria que li ferem una entrevista?

A Jaime Mundo, a veure quines de les seues promeses seran realitats enguany.

Entrevista: Jordi Maura

SANNA ANGLÉS, JOSEP
AUSA, VICENT BORRÀS,
JOEMÍ OMS, EL MUSSOL,
RAMON PARÍS, OLGA
AUS, TOLITO, GREGORIO
MARUC, NATALIA SANZ
LLUISA GARCIA
ARLES ADELL

Administració, subscripcions i publicitat/
964.82.84.68
Disseny/ © COPISTERIA GRÈVOL
Dipòsit legal/ CS- 242-95
Imprimeix/ GRÈVOL.
PASSATGE SANT BLAI N. 2

LA VEU respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. LA VEU es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

Els residus urbans, ara a les Basses? (1)

L El 23 de març passat el Consorci de la Zona I decidí un canvi en la localització de la planta i abocador dels residus urbans, de la partida els Clots a la de les Basses, ambdues del terme de

Cervera. Només l'alcalde de Càlig votà en contra de la nova ubicació. Recentment, s'ha format una agrupació d'afectats, majoritàriament calijons, per la decisió del Consorci. És açò un altre cas de l'anomenat pels anglosaxons "síndrome NIMBY" -el fem quan més lluny de ma casa millor- o la protesta es basa en raons més sòlides? Per què s'ha decidit aquesta nova localització?

L'any 1997, el govern valencià aprovava el Pla Integral de Residus que dividia el País Valencià en disset àrees de gestió global dels residus. Les terres del nord van conformar la Zona I. El seu Pla Zonal, aprovat l'octubre de 2001, fixà la necessitat d'una sèrie d'abocador d'inerts o d'enderrocs, una planta de compostatge i reciclatge amb un abocador de refusos, 3 estacions de transferència i punts verds per a cada poble. Hi hauria contenidors per a la recollida en massa, del paper, vidre, envasos, i matèria orgànica, que s'anirien introduint de forma progressiva. L'11 de febrer de 2002 es constituí el Consorci de la Zona I, format pels alcaldes dels 49 pobles de l'àrea i pels representants de la Diputació i la Generalitat, amb l'alcalde de Benicarló com a president.

El Consorci acordà el 5 de juliol de 2002 com a criteris de valoració dels projectes de gestió, entre altres, el grau d'aprofitament dels recursos continguts als residus i la minimització d'allò que va a l'abocador, el cost econòmic, i l'experiència en obres similars. Per a la gestió dels residus urbans, es presentaren 5 projectes amb diverses tecnologies -compostatge, reciclatge, biometanització, pirolisi i bioestabilització- i localitzacions (Cervera i Alcalà). El termini per a decidir la licitació, després de dues pròrrogues, acabava el 17 de juny. El 25 de maig es celebraren les eleccions municipals i el PP perdé la majoria absoluta en municipis com Vinaròs, Cervera o Benicarló. L'onze de juny de 2003, s'aprovà el projecte presentat per la UTE Teconma SA, Azahar Entornament SA i Ecodeco (TAE). El projecte constava d'una planta de bioestabilització amb una capacitat de 370 tones/dia de residus recollits en massa, mesclats, una altra de compostatge per a 62 tones/dia de matèria orgànica recollida de forma selectiva, i un abocador de més de cinc-cents mil metres cúbics de capacitat. S'ubicarien a la partida dels Clots de Cervera. Els alcaldes socialistes votaren en contra, l'alcalde popular de Cervera s'absentà, i el representant de la Generalitat s'abstingué i feu constar els seus dubtes per la situació "en funcions" dels representants municipals.

Els socialistes presentaren un recurs contenciós-admi-

nistratiu contra l'adjudicació a TAE. Els alcaldes ho eren en funcions quan es feu l'adjudicació, el sistema tecnològic (la bioestabilització) no s'ajustava a allò assenyalat pel Pla Zonal i no assolien els nivells de recuperació requerits, la no

publicació del concurs al Diari Oficial de la CEE -es perdien així les subvencions europees- i l'oposició total de l'ajuntament de Cervera; L'abocador i plantes s'instal·larien a uns 3 quilòmetres del poble, en una zona de regadiu i amb un jaciment arqueològic proper (Mas d'Aragó). El president del Consorci es defensà assenyalant que era l'opció més barata i d'una tecnologia "contrastada" amb diverses plantes funcionant a Itàlia. Els regidors socialistes presentaren una proposta als seus ple-

naris municipals la petició d'anul·lació de l'adjudicació i la convocatòria d'un nou concurs. A Benicarló, la proposta fou refusada pels vots del PP i del Bloc.

El setembre de 2003 es celebrà una reunió dels càrrecs del Consorci i representants de les empreses TAE amb més de 200 veïns de Cervera. A la vista del radical refús dels cerverins al projecte aprovat, el representant de la Diputació assenyalà la necessitat de buscar un altre lloc dins del terme de Cervera diferent dels Clots. A finals de 2003, el PSPV i el Conseller de Territori i Habitatge (TIH) expressen la necessitat d'arribar a un acord per a desbloquejar el desenvolupament dels diversos plans zonals; actualment hi ha molt pocs aprovats i sols un, el nostre licitat.

Es demanaren informes geològics a la Universitat Jaume I (UJI) i a l'empresa Geolab sobre l'adequació del pla de les Basses per a instal·lar un abocador de residus urbans. Segons la directiva 1999/31/CE relativa a l'abocament de residus, cal un gruix superior a un metre de capa geològica impermeable. L'informe de la UJI diu que n'hi ha 2,5 metres d'argila impermeable a les Basses i Geolab assenyalava un gruix major. La Conselleria de TIH donà el vist i plau a la nova ubicació. El 23 de març de 2004 el Consorci l'aprovà amb el vot en contra de l'alcalde de Càlig. El PSPV es va comprometre a retirar el recurs contenciós-administratiu. L'únic tràmit que resta és l'aprovació de l'autorització ambiental integrada que exigeix la llei 16/2002 a aquestes instal·lacions.

Causa perplexitat el canvi de postura dels socialistes quan sols s'ha satisfet l'exigència del poble de Cervera de treure l'abocador dels Clots i no s'han modificat cap de les altres denúncies que figuraven al seu recurs judicial. La bioestabilització ja és un sistema adequat? És que el president del Consorci ho era de ple dret encara que el Butlletí Oficial de la Província diu el contrari? **Pere Bausà**

Testimoni de la postguerra

MIGUEL DELIBES/
JOSEP VERGÉS.
Correspondència,
1948 - 1986. Ed.
Destino. Barcelona. 2002. 470
pàgs. 22 euros.

El llibre, tal com el seu títol indica, és la correspondència entre Miguel Delibes, escriptor de sobra conegut, és segurament el novel·lista en llengua castellana viu, més prestigiós actualment, i Josep Vergés, el seu editor de tota la vida, una persona no tan coneguda per a aquells que no estiguen molt ficats en el món de la literatura, però Josep Vergés ha estat una figura cabdal en la cultura espanyola de la segona meitat del segle XX. Va ser el creador del Premi Nadal, que va donar a conèixer els més importants novel·listes de la postguerra com el propi Delibes, Carmen Laforet, Carmen Martín Gaité o Rafael Sánchez Ferlosio, fundador de l'editorial Destino i del setmanari del mateix nom, que va nàixer vinculat a un grup de falangistes de Barcelona, però que amb els anys va evolucionar cap a posicions liberals i democràtiques, i va ser tot un punt de referència en la dècada dels 60, fins a sofrir les conseqüències de la Llei de Premsa de Fraga, que llavors ja hi era, amb diversos tancaments i la destitució del seu director Nèstor Lujan.

La correspondència entre els dos homes comença l'any 1947, quan un jove i desconegut Miguel Delibes guanya el Premi Nadal amb la novel·la La sombra del ciprés es alargada, en les primeres cartes el to és formal, propi d'un escriptor i d'un editor, per a passar a mesura que avança la

Miguel Delibes

correspondència a un to més amical, interessant-se pels problemes personals i familiars respectius, tanmateix sempre estarà present el tema econòmic, Miguel Delibes pare d'una família nombrosa reclama constantment les liquidacions dels llibres o el pagament de les seues col·laboracions periodístiques quan no arriben puntuals o amb les quantitats acordades, malgrat això Delibes romandrà sempre fidel al seu editor.

Aquest epistolari és un bon

document per a conèixer les vicissituds del món de l'edició en els anys de la postguerra, els problemes amb la censura, el procés de creació de les diferents novel·les de Delibes, o el reconeixement nacional i internacional que l'escriptor de Valladolid va assolint a poc a poc, el seu treball com a periodista, va ser director de "El Norte de Castilla", la seua actuació com a padrí dels escriptors de la seua terra, José Jiménez Lozano, Francisco Umbral, César Alonso de los Ríos o Manuel Leguineche, o la preocupació de Vergés per la compra del setmanari "Destino" per Jordi Pujol i que acabaria amb la seua desaparició definitiva. També Vergés actua de vegades com a conseller de Delibes, com quan aquest li diu que Ortega Spottorno li ha proposat dirigir "El País", i l'editor empordanès li ho desaconsella per "*lo poco clara que está la situación para intentar ni un mínimo de política liberal*", era el 10 de febrer de 1975.

El llibre acaba amb la carta que Miguel Delibes adreça a la família del seu amic amb motiu de la seua mort, per donar-los el condol per la desaparició del que "*Fue el único amigo asiduo, sincero y profundo que hice en los últimos cincuenta años*".

Josep Manuel San Abdón

ESTELLER IMPORT

Entrada taller: Pg. Febrer Soriano
Exposició: Avda. Magallanes, 1
Tel: 964 47 17 08 - Benicarló

AUTO ESTELLER

Ctra. N 340, km 142
Tel: 964 40 07 68 - Vinaròs

El Setrill va a Morella

TEXT: tonyofibla

El passat cap de setmana, 17 i 18

Cd'abril, la penya Setrill va organitzar la 1a marxa a Morella. A les vuit del matí del dissabte, 17 una vintena de valents i valentes estem a la porta de la penya per a començar la marxa cap a Morella. Els més valents de tots, Victor i Alejandro, els més joves. Són les vuit i cinc. No cal esperar a ningú més. Sortim. Emprenem la marxa. A la porta de l'església de sant Bartomeu fem la primera foto de grup i seguim. El ritme és ben viu. La gent està animada i en ganes de caminar. L'encarregat, Carles, ens encoratja.

Passada la Batra agarrem el camí de Sant Mateu i en poc més d'una hora tenim la Tossa a la nostra dreta. A les deu en punt és hora d'esmorzar. Fem una parada de mitja hora justa. No cal encantar-nos que el camí és llarg. Seguim la nostra via entre garrofers, oliveres i alguna que altra transformació amb tarongers. La vora del camí està plena d'espàrrecs i alguns comencen a agarrar-ne però això sí, sense perdre el ritme que Xert encara està lluny.

Apleguem a la rambla, als peus de Cervera, una rambla que després de la constant pluja del dia anterior baixa amb un pam i mig d'aigua. Botant per ací i per allà la passem sense més problema i després d'una llarga pujada amb un sol implacable apleguem a Cervera. Pugem al castell i seguim el nostre camí tornant a la rambla que en aquest lloc l'aigua corre sota la grava.

A les dues i pocs minuts parem a dinar asseguts als marges d'un vilar. Per ací tot són oliveres i moltes, centenàries. Quan ens disposem a tornar a creuar la rambla ens veiem obligats a descalçar-nos ja que no podem passar a l'altre costat sense banyar-nos les botes. Aquest refresc ha estat prodigiós per als nostres peus ja cansats. A les 4:30 ja estem a Xert. Som

uns fenòmens! Ara baixarem al poble a dormir i demà seguirem. Hem fet més de 30 Km.

Són les set del matí a la porta del Setrill. Estem tots preparats per a pujar a Xert en cotxe i continuar la nostra proesa. A tres quarts de vuit comencem a pujar. El camí d'avui és molt diferent del d'ahir. Avui tenim una etapa de muntanya amb bons desnivells. Hem de passar de 450 m d'altitud a 1250 per tornar a baixar a 820 i remuntar fins quasi els 1000. Tot això de vegades per senderes estretes, camins i de tant en tant a burro-barra, és a dir muntanya amunt per on siga.

Parem a esmorzar al mas de Rei. Quan estem acabant apleguen uns que han hagut de pujar a Morella per a deixar vehicles per a la tornada. Comencem a pujar al Turmell. D'allí anem cap a les antenes, a Santa Àgata i ací, a 1250 metres, amb una miranda extraordinària, d'on podem

veure les muntanyes més altes de les comarques veïnes, dinem. La intendència perfecta.

Després d'una breu confusió de sendes comencem el descens. Avui tenim un altre encarregat, a més de Carles, ve també Paco. En ser al peiró trencat, tenim a Morella al nostres ulls però encara ens falta una bona estona. Seguim via. Ara el Bergantes ens barra el pas. Porta prou aigua ens cal descalçar per a creuar el riu.

Ja estem a Morella. Ens falta només una pujadeta. A la porta de sant Mateu ens esperen altres membres del Setrill.

Tot un èxit. Han estat, més que menys, 35 km i ben durs.

Ara només ens cal agarrar el diploma de mans del president de la penya, Josep Maria. Tots els participants, cansats, però contents ja estem pensant en l'any que ve, en la 2a marxa Benicarló + Morella.

CARXOFA: ben torradeta amb un pessic de sal i oli de la cope per al regidor de contractació: el poble està un poc més net, al menys alguns carrers, en altres poc s'ha notat. Amb aquesta carxofa esperem que agarre ànims i en un futur proper esperem donar-li un bon basquet de carxofes.

PANISSOLA: ben enganxosa per al responsable d'obres i serveis, Paco Flos. Al jardí nou, al passeig de l'estació, va caure un arbre. Allí es va passar unes quantes setmanes. Després l'han fet miquetes i se n'han emportat unes poques. Però, sí, senyor Flos, vosté pensa, com millor pot estar un jardí és tancat, així ningú el farà malbé.

Incomunicació líquida

TEXT: el mussol

El mussol ha de reconèixer que des de novembre les seues plomes han estat quasi sempre xopes com conseqüència de les pluges, les borrasques, els fronts, els temporals,...; i que han deixat tant remullat el terra que amb quatre gotes de més els rius, les rambles, els barrancs, etc., han tornat a omplir-se, provocant el neguit de molts ciutadans poc acostumats a patir tanta aigua.

El mussol no pot entendre com la baixada d'aigua pel Barranquet agermanant amb un temporal de llevant pugua deixar incomunicats a molts ciutadans que viuen més enllà de la rambla, per no dir a tots aquells que van cap a Peníscola per motius de treball, habitatge, turisme, etc. i que han d'utilitzar la Ratlla del Terme per poder accedir a la carretera vella a Peníscola. Sort encara que els que venen a l'inrevés tenen la possibilitat d'arribar a Benicarló sinó desborde la Rambla de Polpis per damunt de l'unic pont

existent.

El mussol considera inacceptable que quan baixa el Barranquet i al mateix temps també s'omple d'aigua salada el tros de la ratlla del terme que va des de la carretera vella fins la mar que no hi haja cap alternativa per culpa d'uns polítics municipals més preocupats per les processons i els sopars que per buscar solucions als problemes reals.

El mussol va tornar a comprovar com divendres passat, sort que no va ser durant la Setmana Santa, per culpa d'uns 50 litres per metre quadrat i un temporalet de llevant es va col·lapsar tot el dia qualsevol tipus d'accés més enllà del Barranquet, provocant la ràbia d'uns usuaris que havien de girar cua o ser temeraris anant en contra direcció fins la Volta o fins trobar qualsevol caminet sense barreres veïnals que puguera portar-los fins la carretera vella de Peníscola.

El mussol demanaria a polítics i tècnics que es remullaren una mica i començaren a donar solucions a aquest problema, que fins

que no es va construir el nou passeig no existia, i no omplir-se la boca dient que tot quedarà solucionat amb la construcció de la nova carretera Benicarló-Peníscola per la costa amb un nou pont.

El mussol es poc optimista ja que després de una dècada esperant, aquesta opció encara sembla més verda que mai, i tanmateix observa com malgrat el desgavell provocat per l'aigua en aquest tros de terme els polítics passen de tot, per això en cap moment s'han preocupat de buscar possibles comunicacions entre la carretera nova i la vella que solucionarà puntualment la incomunicació per culpa d'una rambla i d'un temporal que no entenen de progrés i al mateix temps no patir l'altre perill de quedar-te enfonsat en el fang quan els vehicles volen passar per uns camins públics de terra que l'Ajuntament encara no ha urbanitzat.

Posicionaments rancis

La tradició es mou sempre en un terreny fosc difícilment accessible per a la llum de la raó. La defensa cultural, la preservació de la pròpia identitat col·lectiva i la repetició històrica per a justificar unes determinades actuacions són axiomes que en massa ocasions s'han utilitzat i es continuen utilitzant per a legitimar autèntiques aberracions i barbaritats. Són posicionaments rancis i anacrònics que impossibiliten qualsevol intent de debat assenyat i que qualifiquen d'enemic del grup a tot aquell que mínimament els qüestiona. En aquest punt cal recordar

l'exagerada reacció de molts benicarlantos per la cançó que li dedicaren al Crist de la Mar els membres del grup local de rock Salut Crítica.

La declaració de Barcelona com a ciutat contrària a les curses de braus està traient de l'armari moltes d'aquestes vestidures ideològiques que tot i l'intent desesperat per renovar-les desprenen una olor a naftalina revinguda que fa fàstic. No es pot justificar allò que és injustificable. Desviar l'atenció de la crua realitat que suposa la tortura d'un animal com a oci cap a la invasió de l'imperialisme anglo-

saxó és un exercici de cinisme indigne. És moralment inacceptable basar la defensa d'una cultura en el patiment físic d'un ésser viu. Els extremistes defensors de la "fiesta" han de ser conscients que aquesta té la data de caducitat lligada a l'avanç, progrés i desenvolupament d'una sèrie de valors humanitaris que abans no comptaven i ara sí. Per què? Doncs pel mateix motiu que ja no es permès llençar cabres des de dalt dels campanars.

Tolito

Com fava, que igual estic com estava

TEXT: rodolfo **serrano**

paco **delcastillo**

El CDB va aconseguir empatar (1-1) al camp del San Pedro i, per tant, mantenir els quatre punts de distància que a hores d'ara separen els dos equips. Aquest resultat, a primera vista, caldria pensar que no és en absolut dolent; un empat contra el rival més directe permet continuar amb les esperances d'ascens intactes fins al final de temporada. Ara bé, a jutjar pel que es comprén que va passar sobre l'impracticable terreny de joc grauer, el resultat té un cert regust amarg. Això és si més no el que em va dir mon sogre, que va ser capaç de desafiar les amenaces meteorològiques i sacrificar l'entranyable paella familiar dominical per fer costat als homes de Xoco.

Es veu que al minut 94, sí, sí, 94, el Benicarló guanyava per 0 a 1 (gol de Raúl Martínez) i anava, com podia, capejant el temporal. Però tal i com ens ha passat amb la major part dels punts que hem perdut aquesta temporada, vam ser incapaços de suportar la pressió dels minuts afegits. Així va ser com el San Pedro ens va encolorar un monumental catxerulo aprofitant una badada general de la defensa. El súmmum va ser que, després de la sacada del mig del camp, Gus - el polèmic Gus- es va quedar tot solet davant del porter foraster, se'l va driblar, se'l va deixar assegut a terra en una estrambòtica posició i, en comptes d'entrar a la gàbia amb l'esfèrica als peus, va vacil·lar, es va fer el xulo i la va fote per sobre del travesser.

Mentre l'afició benicarlanda s'estirava amb desesperació els cabells, s'esgarrapava amb fruïció la cara i es fregava els ulls amb incredulitat, els grauers -superat l'esglai inicial- es rebolcaven per terra partint-se de riure. Quin ridícul. En aquest interin l'àrbitre va aprofitar per xiular el final del partit. Llàstima, què li hem de fer a aquest Benicarló incapaç de mantenir inalterat el seu marcador tot just en els moments que més ho necessita!

Pel que fa a la vessant purament extraesportiva, que és la que de veritat li interessa al personal, es veu que l'esdeveniment no va decebre les expectatives creades. Les batusses però no van superar els límits previsibles però. Quatre crits acompanyats dels corresponents renecs, alguna amenaça, recordatoris a la parentela més directa, gestos impúdics d'homes i dones i diverses escopinades llençades amb més ira que punteria.

L'ambient festiu de la grada es va encomanar al terreny de joc (o va ser al revés, no ho sé) i l'àrbitre es va veure obligat a treure tres targetes roges -dos als forasters i una a Darío- per tractar de frenar l'impetu amb què se les gastaven els efectius de tots dos equips. És més, una vegada acabat el partit, van veure també el cartonet vermell cinc o sis futbolistes del San Pedro per haver manifestat de forma poc educada la seua disconformitat amb les decisions del col·legiat. El referee en qüestió no ho havia fet malament es veu i, encara que ens haguera beneficiat, que no ens va beneficiar, haguera estat comprensible perquè el Benicarló se n'havia fet càrrec de les despeses de l'àrbitre i, en tan assenyala data, també dels

honoraris dels jutges de línia expressament contractats per a l'ocasió.

Si Gus no haguera badat els duríem als del San Pedro la friolera de set punts i ara ens separen més que quatre puntets que ens faran patir una mica. Sense anar més lluny, aquest mateix diumenge anem al camp del San Mateu, uns altres aquests que també ens tenen mania. Que jo recorde, no els hem guanyat mai fent de visitants. A partir de les cinc serà això, amb temps justet per anar a algun bar per vore el Madrid - Barça.

No voldria acabar sense fer esment del comentari que va dedicar fa unes quantes setmanes l'amic Santi Añó en una carta que adreçava a la directora i en la qual es queixava amargament de la poca professionalitat d'aquesta casa, professionalitat de la qual, jo mateix en seria l'exemple més paradigmàtic. Li ho volia haver dit en el número anterior però, per falta de professionalitat del maquetador, la crònica va quedar mutilada d'una manera traumàtica i no va poder ser. Com vaig quedar-me de disgustat amb el que em comentava aquest apreciat exlector, em deia que li agradaven les meues cròniques de futbol quan no parlo de futbol. Quin desaire, quina desil·lusió... Això és com si jo diguera que m'agrada molt com juga al futbol Ronaldinho excepte quan juga al futbol, o que m'agraden els espàrrecs amb maonesa però sense maonesa. Jo també ho sento, de veritat.

Jocs esportius

El dimecres 7 d'abril a les pistes de Benicarló es van disputar, dins els Jocs Esportius Municipals, les proves següents, amb la participació d'atletes del Baix Maestrat. 1Km M. en categoria Benj. Fem. Pepa entrà primera amb un temps de 7'12"01, i en xics fou Bruno R.

amb 6'52"0, seguit d'Alvar A. amb 6'58"4 i Marcos Añó amb 7'01"2. 2Km. M categoria Aleví Masc. entrà 1er. Fco. Ferrer amb 13'23"6 i en xiques Jessica Lores amb un temps de 14'072. Pilota - Benj Masc. Alvar albalate amb 20'26 mts seguit de Joel Marca amb 16'82mts, Marcos Añó amb 15'25 mts i Nestor Redó amb 14'68. En Aleví Fem. Vanessa Marzal amb un llançament de 21'44mts aconseguí RC.

La Colla dels Tafaners

TEXT: els tafaners

- **Els tafaners** van acudir en tropell divendres passat al quiosc a buscar La Veu perquè els fa gràcia que un o altre tinga el talante de publicar aquests deslligos i es van quedar amb un pam de nassos. Això s'ha d'avisar, home, poca formalitat és el que hi ha.

- **Dins el programa** en commemoració del Dia Mundial del Llibre Benicarló celebrarà el cap de setmana un Acto de Hermandad entre la Casa de Andalucía i la Junta Local Fallera in memoriam Juanito Valderrama. Sic. Un cantaor inoblidable.

- **Fa quinze dies** va tornar a vindre l'ama de casa, és a dir, va tornar a ploure i al Morrongo vam tornar a tindre arrop i tallaetes. De tan embafós com era, el van haver de retirar amb caretetes. Després diran que anem retrets, els benicarlandos.

- **Durant el partit** de futbol entre el

Povet i l'equip de Bilbo (3-1), vés a saber per què, un home vestit de negre va fer volar una bandera rojigualda mentre bramava el conjur: Espaaaña, Espaaaña, Espaaaña!! I la tal España no es va presentar...

- **En acabar** el partit, buscant una cosa adient a l'ocasió, vam anar a sopar al Palleter i ho vam encertar del tot. Un tafaner observador va posar l'ull sobre un preciós diploma que penja de la paret i el va llegir: Al restaurante El Palleter por su labor en pos (sí, sí, pos) de la cocina

española de la Sociedad Gastronómica Sancho Panza.

- **Entre mona i mona** els tafaners també hem anat veient les procesons i les tabalaes i el que més ens ha agradat de tot ha estat trobar a tots el regidors del BLOC amb el ciri a la mà. A tots menys a Arayo òbviament. És l'accento, que ho impregna tot.

- **Què va passar** amb els preciosos cartells que anunciaven l'obra Romeo y Julieta? Van ensenyar un pit i ràpidament els van retirar... Potser a partir d'ara els penjaran sempre amb cinc minuts de retard per evitar imatges poc accentuades religiosament?

- **El que sí que** ha aparegut despullat, diuen, i en una revista de fotos en color és el pilar més erecte de la nostra cultura. On hem d'anar a parar? I torres més altes segur que ja no n'han de caure!

Dia llibre

El Dia del Llibre ha estat celebrat l'IES Joan Coromines amb diversos actes organitzats per tal de fomentar l'hàbit i el gust per la lectura entre l'alumnat. La participació ha estat com sempre, nombrosíssima.

Hi ha hagut, entre moltes activitats i una xarrada de l'escriptor Jaume Rolíndez. Enguany la festivitat ha estat més solidària que mai i amb la finalitat de comprar una màquina d'escriure en sistema Braille per a nens cecs de Sarajevo alumnes i professors s'hi han implicat de valent.

En la campanya "Llegir, un plaer solit/dari" s'han venut llibres que tot el personal ha portat. Per un altre costat, per tal de poder aconseguir tots els diners necessaris per comprar la màquina d'escriure, s'ha celebrat una monumental rifa.

En resum, un dia més perquè els alumnes i professors recorden que si lligen seran encara millors del que són.

Mundo i Maragall?

Al número 428 de La Veu dieu que els alcaldes de la Taula del Sénia es van reunir amb Maragall. Voldria que m'aclarireu un dubte perquè no m'ho acabo de creure: hi era Mundo? Li tocava, ja que el nostre ajuntament es va adherir a aquesta taula, però francament em costa molt d'imaginar-me'l allí. Si hi va anar i no vaig errat, és el membre de més nivell (diputat de les Corts Valencianes) del PP valencià que s'ha reunit mai amb Maragall, a qui ells consideren pitjor que el dimoni. No cal més que veure les delirants declaracions de l'alcalde de Peníscola per justificar la no adhesió del seu municipi a l'esmentada taula (font: "El Dissabte" del 26 de març): "La Taula del Sénia sembla la cinquena província i nosaltres som la Comunitat Valenciana. A més, Peníscola es troba molt lluny del riu Sénia". Seguint aquest raonament, Peníscola hauria de demanar la immediata segregació de la "Comunitat Valenciana", doncs Peníscola encara es troba molt més lluny de València que del riu Sénia. Suposo que no serà casualitat que aquest mateix alcalde manté inalterats els noms franquistes de carrers i places com "Avenida José Antonio", "Plaza Caudillo" i altres. O potser és per estalviar-se el cost de nous rètols amb el nom dels carrers i no donar maldecaps als carters, vés a saber.

També queden prou clares les diferències entre com pensen el PP valencià i Maragall a l'article de l'Avui del passat 7 d'abril, on es comenta que la conselleria d'Educació està enviant llibres en valencià no normatiu als instituts.

Joan Manuel Llorach Garcia

Per Xavi Burriel

Alcalde, carxofes, inundacions i lampistes

Llibres dels Còl·legis públics i centres d'ESO
Copisteria digital, lloguer i venda de copiadores

COPISTERIA
LLIBRERIA
PAPERERIA

CÒPIES COLOR

B/N I PLÀNOLS

GRÈVOL

Sant Blai, 2 -Tel.: 964 475698
12580 BENICARLÓ